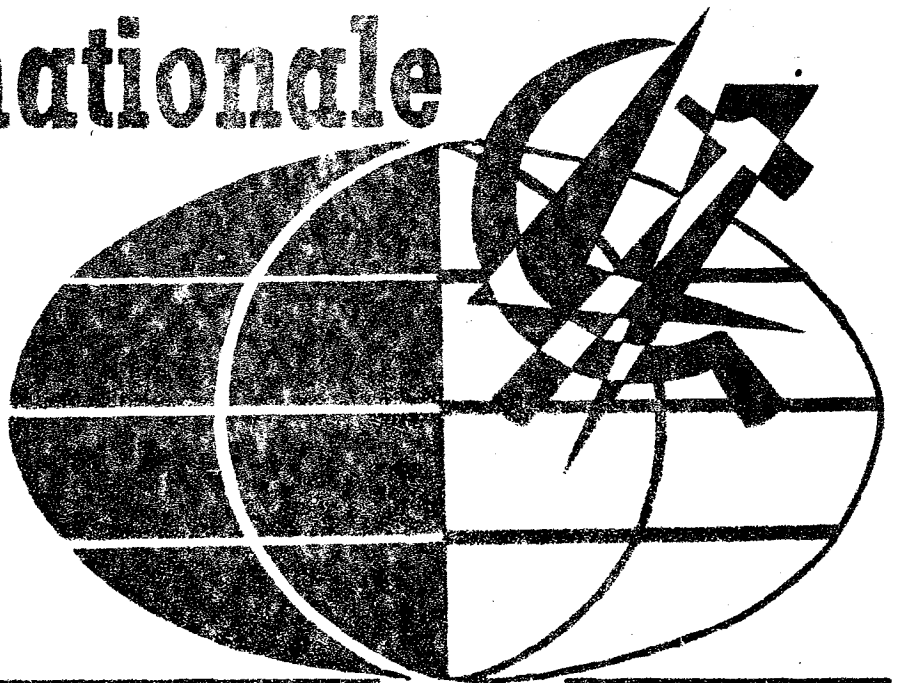

1/63

jan '63

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u !

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

Verschijnt maandelijks

Januari 1963

Zesde jaargang - Nummer 10

=====
Administratie: J. Jacobs, Leidsekade 54 III, Amsterdam - C.
Gemeentegiro Amsterdam J 4501 Abonnementsprijs: f 2,50 per jaar
=====

BIJ DE JAARWISSELING

Het zopas afgesloten jaar zal zonder twijfel de geschiedenis ingaan als het jaar van de Cuba-crisis. Nooit eerder heeft de mensheid dichter aan de rand van de afgrond van de nucleaire vernietiging gestaan als in die gedenkwaardige dagen, toen een ieder met ingehouden adem wachtte op het antwoord, dat de Sowjetregering bij monde van Chroestsjow zou geven op de blokkade-uitdaging van Kennedy c.s.

Wij staan in het geheel niet kritiekloos tegenover de rol, welke de Sowjet-Unie en haar leiders hebben gespeeld in de Cuba-crisis en in de voorgeschiedenis, welke tot deze ontknoping leidde. Hierover heeft Sal Santen in ons decembernummer al het een en ander gezegd. Niettemin is in alle duidelijkheid gebleken, dat de washingtonse machthebbers bereid waren om in het geval-Cuba tot het uiterste te gaan. Niet omdat zij - zoals de nederlandse NAVO-pers b.v. wil doen voorkomen - beangst zou zijn voor mogelijke agressieve bedoelingen van de cubaanse leiders jegens de USA, maar omdat de aanwezigheid van kernwapens op Cuba de - altijd nog gewenste - Amerikaanse invasie in dat land tot een al te hachelijke onderneming zou maken.

Arthur Schlesinger heeft in zijn enige tijd geleden verschenen boek over de mislukte invasie van Playa Girón met aanwending van al zijn journalistieke talenten gepoogd aan te tonen, dat de Amerikaanse regering niet rechtstreeks bij die invasie betrokken was en dat Kennedy bij zijn ambtsaanvaarding weinig anders kon doen dan de door zijn voorganger en diens medewerkers op gang gebrachte voorbereidingen door te laten gaan. Wij denken hier zo het onze van, maar voor wie lezen kan staat er duidelijk, dat de invasie van Playa Girón door Washington werd gefinancierd, van materiaal en steunpunten werd voorzien. Schlesinger beklagt zich bitter over de CIA, de centrale inlichtingendienst van de Amerikaanse regering, die zich in het interregnum tussen de verkiezingsnederlaag van Eisenhower en de ambtsaanvaarding van Kennedy op zijn eigen houtje met de kwestie-Cuba was gaan bezighouden en dat bijzonder stom deed. Zo hadden de heren van de CIA voorspeld, dat de bevolking van Cuba de contrarevolutionairen wel zou steunen. Dat bleek in genen dele het geval te zijn, constateert Schlesinger Oh boy, dat wisten wij al véél eerder. En, indien dat zo is, vertel dan es, Mister Schlesinger, waar haalt Washington dan in vredesnaam (wat een toepasselijk woord ..) het recht vandaan om zich met pogingen om het huidige cubaanse bewind met geweld omver te werpen, in te laten? Als Kennedy, Schlesinger & Co. dan beslist zo nodig volken van dictatoriale jukken moeten bevrijden, Jan moeten ze zich maar es bij onze redactie vervoegen. Wij weten nl. nog wel een aantal van zulke volken. Het beroerde (voor Kennedy enz.) is echter, dat zovele van die jukken made in USA zijn ...

Nederland is Nieuw-Guinea kwijt. Daar kunnen wij alleen maar verheugd om zijn. Wij stonden op het standpunt "Indonesië los van Holland, nú", toen de CPN dat nog een contrarevolutionaire leus vond, die alleen maar

zie verder achterpagina

OORLOG EN VREDE !

Jan-Blokker

Over het rapport 'In dienst van de vrede' door de commissie 'Oorlog en vrede in het atoombijperk' van de Partij van de Arbeid

Voor wie niet ziende blind en horende doof is, is de overwinning van de sociale revolutie op wereldschaal in wezen een kwestie van tijd geworden. De vraag is alleen of die tijd ons zal zijn toegemeten. Actueler dan ooit is het door de oude Engels gestelde alternatief: Opgang naar het Socialisme of ondergang in de barbarij. Die barbarij heeft thans een concrete gestalte gekregen in de mogelijkheid van een kernoorlog, die - en hierover zijn alle deskundigen en niet-deskundigen het eens - de mensheid met de totale uitroeiing bedreigt. Onder deze omstandigheden is de allesbèheersende vraag: hoe voorkomen we, dat het stervende imperialisme, in een laatste poging om zich als stelsel het leven te redden, de wereldbevolking meesleurt in de nucleaire ondergang.

De recente cubaanse crisis heeft ons met afschuwelijke duidelijkheid getoond, welke risico's wij lopen. Er is over de houding in deze zaak van de sowjet- en de cubaanse leiders discussie mogelijk, één ding staat vast: een onberaden reactie van het Kremlin zou het Pentagon er toe gebracht hebben de kernoorlogsmachine in beweging te brengen. Een dergelijk conflict volgt dan zijn eigen logica.

Het zijn deze omstandigheden, die maken, dat velen, individuen, groepen partijen, zich met het probleem van oorlog en bewapening in het atoombijperk zijn gaan bezig houden. Niet in de laatste plaats de revolutionaire marxisten, die wellicht duidelijker dan alle anderen zien tot welke noodsprongen het ondergaande imperialisme geneigd zal zijn. In Nederland vindt de ongerustheid van brede massaas tendele zijn neerslag in de groeiende aanhang van de PSP - hoewel hierbij ook andere factoren een rol spelen -, in de recente uitspraken van de Hervormde Kerk en in een groeiende onrust in de Partij van de Arbeid, welke nog steeds het politieke centrum is voor de grote meerderheid van de socialistische arbeiders in dit land.

Aan deze onrust geeft het voor ons liggende rapport 'In dienst van de vrede', zij het in vertekende vorm, uitdrukking. Het zou dwaasheid zijn de belangrijkheid van het verschijnen van dit rapport te verkleinen. In feite doorbreekt dit verschijnen de monopolistische vanzelfsprekendheid, waarmee de PvdA-leiding die Partij heeft verbonden met de strategie en de tactiek van de buitenlandse en militaire politiek van het yankee-imperialisme. De vraagstukken van al dan niet eenzijdige ontwapening, van het NAVO-bondgenootschap en alle vraagstukken, die daarmee zijn verbonden, zijn hiermede opnieuw, ook in de kring van de PvdA, ter discussie gesteld. Men mag hopen, dat het gelid van die partij van deze gelegenheid gebruik zal maken om zichzelf en zijn leiding diepgaand te confronteren met de hier ter discussie gestelde problemen, daarbij deze gelegenheid benuttend om zichzelf op een hoger peil van politiek bewustzijn te brengen. Wij willen in dit artikel een kritische bijdrage leveren aan die discussie en ons daarbij in de eerste plaats bezighouden met het meerderheidsrapport, hetgeen in genen dele wil zeggen, dat wij het minderheidsrapport een geringere betekenis toekennen.

Integendeel! Het versijnen van dit minderheidsrapport, tegelijk met dat van de meerderheid is in wezen een mijlpaal in de ontwikkeling van de PvdA. Hier krijgt voor de eerste maal sinds 1945 een, althans potentieel, belangrijke oppositie de plaats, die haar rechte in iedere werkelijke socialistische partij toekomt: voor het forum van de georganiseerde arbeidersklasse.

Wanneer we ons dus in de eerste plaats gaan bezighouden met het meerderheidsrapport, dan valt ons daarin vooral op het volstrekt ontbreken van een socialistisch perspectief. De in dat rapport neergelegde opvattingen gaan geheel uit van de tegenstelling Oost-West. Daarbij stelt men zich onvoorwaardelijk aan de kant van het Westen, zonder ook maar een poging te doen de wezenlijke aard van dit conglomoraat van burgerlijke democratieën, hele en halve fascistische dictaturen en feodaal-achterlijke staten te analyseren. Het komt in de hoofden van de meerderheidsrapporteurs kennelijk niet op een verklaring te zoeken voor iets, wat deze mensen toch te denken zou moeten geven: de meer dan gewone bereidheid van lieden als Franco, Salazar, Sir Roy Welensky, diverse latijns-amerikaanse dictators, van Ayoeb Khan, van uit een oogpunt van democratische gezindheid - om het PvdA-spraakgebruik te volgen - bepaald niet onverdachte lieden als De Gaulle en Adenauer, om de 'westerse vrijheid' te verdedigen tegen de 'communistische dreiging'. Een dergelijke analyse zou het meerderheidsrapport niet alleen interessanter hebben gemaakt, maar ook zijn waarde voor de politieke scholing van de nederlandse arbeidersklasse oneindig veel groter hebben gemaakt.

Dat dit is nagelaten kan achter geen toeval genoemd worden. Een analyse als hierboven gevraagd zou namelijk de gehele basis hebben ondergraven van het verbond op leven en dood, dat de huidige PvdA-leiding heeft aangegaan met het yankee-imperialisme, een verbond, dat als enig doel heeft het desolate kapitalisme zo lang mogelijk in het leven te houden.

Hoe het ook zij, het meerderheidsrapport wijst geen socialistische uitweg uit de huidige situatie, eenvoudig omdat het die uitweg niet wil of kan bewandelen.

Een andere zaak waarvoor de meerderheid volstrekt blind is, is het in wezen adembenemende proces van de destalinisatie in de Arbeidersstaten. Van de uiterlijke gevolgen, die dit proces voor de buitenlandse politiek van de Sowjet-Unie heeft, maakt men zich af door te spreken van een 'anders lijkende houding', die minder een gevolg zou zijn van een verandering in de theorie dan van de erkenning van het perspectiefloze van een kernoorlog. Men kan ternauwernood aannemen, dat de politici, die hun naam aan het meerderheidsrapport hebben gegeven, geheel onkundig zouden zijn van de diepgaande veranderingen, welke zich in de sowjetmaatschappij voltrekken. De blindheid van het meerderheidsrapport hiervoor kan slechts verklaard worden door de angst van de reformistische leiders voor het destalinisatieproces, dat hen berooft van een van de meest effectieve middelen, waarmee zij tot nu toe de arbeidersklasse van de weg van de socialistische revolutie hebben kunnen afhouden: de verschrikkingen van de stalinistische terreur, die het door Stalin tot een wanstaltige caricatuur gemaakte communisme van Lenin en Trotsky in de ogen van de westeuropese arbeiders gedurende tientallen jaren hebben gecompromitteerd. Het stalinisme was in wezen de machtigste bondgenoot van de kleinburgerlijke arbeidersleiders in Westeuropa -

en ook daarbuiten, zoals in de Verenigde Staten - en zijn ondergang kan de reformisten alleen maar angst aanjagen.

Het praktisch doodzwijgen van de zeer interessante - om een "neutraal" adjectief te gebruiken - ontwikkelingen en experimenten, welke in Joegoslavië te zien zijn is in dit verband uiterst veelzeggend. Het komt nauwelijks voor, dat in de met de PvdA verbonden pers een serieuze poging wordt gedaan om de aard daarvan te onderkennen. Een verwijzing naar het zg. feit, dat Joegoslavië een dictatuurstaat zou zijn gaat nauwelijks op, wanneer men de volledige bereidheid constateert om met allerlei reactionaire hele en halve dictaturen samen te werken wanneer het gaat om de verdediging van de "westerse vrijheid". Sprekender nog is de houding, die de PvdA in officiële en officieuze publicaties en redevoeringen tegenover Cuba aanneemt. Voor een ieder die zich de moeite getroost om, via de grote internationale pers en publicaties van befaamde en onverdachte historici en sociologen, zich van de werkelijke verhoudingen in dat land op de hoogte te stellen en voor wie ook maar iets weet van de door de grote Amerikaanse concerns vóór de overwinning van Castro c.s. uitgeoefende koloniale uitbuiting, staat eenvoudig verstoeld van de grenzeloze eenzijdigheid en lasterlijkheid van hetgeen de PvdA-pers over Cuba ten beste geeft. Op dit terrein heeft de "voorlichting" een zodanig laag peil bereikt, dat van een enigszins vruchtbare discussie in wezen geen sprake meer kan zijn.

In dit verband dient ook de schandelijke houding van de PvdA t.a.v. de Algerijnse vrijheidsstrijd als een duidelijk symptoom te worden gezien. Tot het ogenblik waarop het werkelijk met de beste wil van de wereld niet meer kon heeft de PvdA het Franse imperialisme in zijn afschuwelijke onderdrukking van de Algerijnse vrijheidsbeweging ondersteund, waarna werd overgestapt op een politiek van "neutrale" afzijdigheid, waarvoor een Léon Blum zich tijdens de non-interventie-politiek tegenover republikeins Spanje niet had behoeven te generen. Het kan dan ook geen toeval heten, dat uitgerokend Sal Tas, een figuur, die wij hier niet nader wensen te kwalificeren, in "Paraaat", het kaderblad van de PvdA, de gelegenheid kreeg om zich uitvoerig over Algerije uit te laten en daarbij, natuurlijk felle critiek leverde op de stroming, waarvan Boumedienne een exponent is: de stroming van de socialistische omvorming van Algerije.

Het moge uit het hierboven gestelde en hetgeen daarbij als illustratie aangevoerde, duidelijk zijn, dat de door de meerderheid van de PvdA-commissie voorgestane politiek geen enkel socialistisch uitgangspunt heeft, daarentegen in het beste geval gericht is op de handhaving van de status quo. Van een perspectief op de socialistische omvorming van de maatschappij in welke vormen men zich die ook denkt en op welke wijze men die ook zou willen verwezenlijken, is letterlijk totaal geen sprake. Ook voor wie het streven naar "europese éénwording" een socialistische klank mocht hebben heeft het meerderheidsrapport een doffe dreun in petto. Het zegt n.l. met zoveel woorden: "...tussen de integratie van Nederland in de EEG en de integratie van Nederland in de Atlantische Gemeenschap van de NAVO..... is er..... een gemeenschappelijkheid, die teruggaat op dezelfde uitgangspunten van ons buitenlands beleid. Men kan de keuze voor de één niet losmaken van de keuze voor de ander zonder die uitgangspunten discussabel te stellen.....". Voor wie even doordenkt en overziet wie er in en via de NAVO allemaal met elkaar verbonden zijn, is dit onthullend, óók t.a.v. de "europese" politiek van de

huidige PvdA-leiding.

In het hoofdstuk 'De kern van het vraagstuk' spreekt het meerderheidsrapport over de twijfel en het onbehagen, die, met betrekking tot de politieke ontwikkeling, in de PvdA zouden zijn ontstaan door de revolutionaire ontwikkeling van de moderne wapens. Natuurlijk zal niemand ontkennen, dat de dreiging van een kernoorlog loodzwaar boven de mensheid en dus ook boven de socialistische nederlandse arbeiders hangt. Dat daaruit twijfel en onbehagen resulteert is alleen maar gezond te noemen. Deze twijfel en dat onbehagen hebben echter ook nog andere wortels, die minstens even belangrijk zijn en die in het meerderheidsrapport een felle, zij het negatieve belichting krijgen.

Een zeer groot deel van de socialistische nederlandse arbeiders volgt en steunt de PvdA bij gebrek aan beter en op grond van de socialistische tradities van deze zeker voor wat haar basisaanhang betreft voornamelijk uit de SDAP voortgekomen partij. Een feit is, dat er zich een steeds wijdere kloof opent tussen de politiek van de partijleiding en de socialistische opvattingen en aspiraties van het gelid, hoe vaag en onduidelijk die heel vaak ook zijn. Het is niet toe-
vallig, dat bepaalde delen van de PvdA-leiding - en dan vooral die delen, welke in min of meer direct contact staan met dat gelid - zich ernstig zorgen maken over de verhouding leiding-leden. Dat men daarbij 'oplossingen' zoekt in het arsenaal van de moderne reclamepsychologie is al even onthullend voor het 'socialistisch' bewustzijn van de PvdA-bureaucraten, als voor de wezenlijke onoplosbaarheid van dit probleem binnen de huidige PvdA.

De twijfel en het onbehagen, waarover we hierboven spraken zijn een uitvloeisel van het ontbreken van een socialistisch perspectief in de huidige PvdA-politiek en vele socialistisch denkende en/of voelende arbeiders baseren hun twijfel en onbehagen juist op dit ontbreken. Zij realiseren zich - al is dat vaak vaag en onduidelijk - dat juist het niet tot gelding komen van een socialistisch alternatief en de onvoorwaardelijke solidarisering van het reformisme met allerlei reactionaire en soms ronduit fascistische machthebbers in de 'westerse wereld' de kans op een (kern-) wereldoorlog enorm vergroten. Aan de basis van de huidige tegenstellingen-op-wereldschaal ligt de onverzoenlijkheid van de socialistische en de kapitalistische vormen van de maatschappij. Eerst een definitieve overwinning van een der beide vormen zal het gevaar van een nieuwe wereldoorlog kunnen uitbannen en de uitroeiing van het menselijk leven op aarde kunnen voorkomen. De voortdurende verschuiving op wereldschaal van het evenwicht tussen de socialistische en de kapitalistische maatschappijvormen werkt onstuitbaar in het voordeel van het socialisme - tenzij de nucleaire uitroeiing van de mensheid aan die ontwikkeling een halt toeroept.....

Hoewel de theorieën van de vreedzame co-existentie, zoals die zijn ontwikkeld in en door de officiële communistische beweging van het na-stalinistische tijdperk door serieuze marxisten moeten worden afgewezen staat aan de andere kant vast, dat er diezelfde marxisten alles aan gelegen moet zijn het uitbreken van een gewapend conflict te voorkomen, daar slechts op die wijze het in de richting van het socialisme-op-wereldschaal voortschrijdende objectieve proces de tijd gegeven wordt om tot volle ontwikkeling te komen. Daarbij zal men steeds opnieuw - zoals in het recente geval van Cuba - geplaatst

worden van het dilemma: voortgang van de sociale revolutie of handhaving van de vrede, daar de zich steeds sterker van hun onvermijdelijke ondergang als klasse bewust wordende kapitalistische machtsgroepen bij iedere uitbreiding van de sociale revolutie, vooral tot de voor hen vitale gebieden: zie Cuba, meer geneigd zullen zijn te grijpen tot het uiterste middel tot zelfhandhaving: de kernoorlog.

Hiermede is duidelijk, dat, anders dan het meerderheidsrapport stelt, het gevaar voor een kernoorlog in wezen van de kant van de 'westerse' d.w.z. de kapitalistische wereld komt. Alle pogingen om het NAVO-lidmaatschap te verdedigen met verwijzing naar de 'communistiche agressie', die 'onvermijdelijk wordt' zodra het Westen zijn bewapening opgeeft zijn in wezen slechts voorwendsels voor de behoefte om te voorkomen, dat het kapitalisme zijn slagtanzen zal verliezen, de slagtanzen, die het in zijn doodstrijd maar al te zeer nodig heeft.

Wat het meerderheidsrapport in dit verband overigens te zeggen heeft over de '....communistiche doctrine....' die voortdurend drijft '....in de richting van expansie en wereldhegemonie....' is dan ook weinig overtuigend. Het stalinisme althans heeft in het verleden zelfs geen enkele poging gedaan om het communisme te 'exporteren', integendeel. Het heeft gedurende de lange jaren van zijn heerschappij alles, maar dan ook werkelijk alles gedaan om de ontwikkeling van de revolutie buiten de Sowjet-Unie te verhinderen. Men kan niet aannemen, dat mannen als Frans Goedhart, Jacques de Kadt, Paul van 't Veer, om er maar enkele te noemen, niet op de hoogte zijn van de geschiedenis van de Chinese Revolutie, welke Stalin en zijn trawanten tot op het - letterlijk! - laatste ogenblik heeft trachten tegen te houden, van de contrarevolutionaire rol van de weet een ieder, die zich op enigszins serieuze wijze met de internationale politiek bezighoudt op welke wijze Stalin Naguib en daarna Nasser in Egypte steunde, die doodeenvoudig in Caïro en Alexandrië stakende arbeiders tot tuchthuisstraffen lieten veroordelen en de communistiche partij van Egypte ondergronds dreven. Trouwens, indien de sowjetbureaucratie de 'export van het communisme' had willen bevorderen dan heeft de Algerijnse Revolutie haar daartoe een welhaast unieke kans geboden. Laten we over de wijze, waarop diezelfde Sowjetbureaucratie de Algerijnse Revolutie ondersteund-, of beter gezegd: volkomen in de steek gelaten heeft, maar zwijgen. En dat zouden - nogmaals - Goedhart enz. niet weten? Kom nou!

Ook de verwijzingen naar het hongarse drama houden geen steek. Men kan ons niet verdenken van enige sympathie voor de stalinistiche terreur in optima forma, waarmee de hongarse opstand werd neergeslagen. Maar de interpretatie van deze terreur, zoals die door de reformisten geleverd wordt, is je reinste misleiding. Er is eenvoudig geen sprake van, dat de stalinistiche terreur moest dienen om Hongarije voor het communisme te bewaren. Dat communisme was n.l. ook tijdens de opstand volstrekt niet in gevaar. De hongarse arbeiders, intellectuelen en boeren leverden hun heroïsche strijd voor de politieke democratie, zoals de Sowjet-Unie die in haar eerste jaren kende. Zij dachten er evenwel niet aan de basisveroveringen van de Hongaarse Revolutie: de gesocialiseerde eigendom van de grond en de productiemiddelen aan te tasten. Wie daaraan mocht twijfelen leze het rapport van de speciale commissie van de verenigde naties inzake de hongarse kwestie!

(nederlandse vertaling), uitgegeven door de Stichting Vrede en Vrijheid met een voorwoord van de minister van buitenlandse zaken Mr. J.M.A.H. Luns - en hij leze vooral hoofdstuk II, deel A, de paragrafen 62 en 63, waaruit wij hier het volgende citeren:

'...Arbeiders-Raden werden opgericht in een groot aantal arbeidscentra.....stelden hun politieke eisen en beschikten over een aanzienlijke invloed. Het voornaamste doel was evenwel aan de arbeiders een werkelijk aandeel in de leiding van de onderneming te verzekeren..... De verschijning van de Revolutionaire en Arbeidersraden.... betekende de eerste praktische stap op weg naar het herstel van de orde en de reorganisatie van de Hongaarse economie op socialistische basis, maar dan zonder strakke partijcontrole en zonder terreurapparaat.'

Trouwens, Anna Kéthly, een van de belangrijkste figuren uit de hongaarse sociaaldemocratie heeft tot het laatste ogenblik, dat wij iets van haar hoorden, gestaan op het standpunt, dat de gesocialiseerde eigendom in Hongarije behouden diende te blijven als de voornaamste basis voor een socialistische opbouw van Hongarije. Zou het wel helemaal toeval zijn, dat de 'krachtige verdedigers van de westerse vrijheid', de 'socialisten' van het slag van Goedhart c.s. deze vrouw helemaal vergeten schijnen te zijn? Het staat in ieder geval vast, dat alles wat deze lieden over de hongaarse vrijheidsstrijd te zeggen hebben maar beter in hun mond kan bevriezen.....

Wij zullen het meerderheidsrapport niet volgen waar het in herhalingen vervalt t.a.v. het machtsevenwicht, de veronderstelde expansiedrift van de Sowjet-Unie enz. Wij willen echter wel iets zeggen op de hopeloos verwarrende manier, waarop de 'verdediging tegen de russische beer' en die tegen de communistische expansie, d.w.z. tegen het voortschrijden van de sociale revolutie, door elkaar worden gehaald en over en weer voor elkaar in de plaats gesteld. Natuurlijk is er een verband tussen het bestaan van de Sowjet-Unie en de ontplooiing van de sociale revolutie op de wereldschaal. Maar deze twee grootheden op mechanische wijze met elkaar verbinden is pure demagogie. Was het maar waar dat de Sowjet-Unie, al was het maar in de jaren na de tweede wereldoorlog, de motor is geweest van de wereldrevolutie! Een andere, evenzeer hinderlijke vorm van demagogie is het voortdurend gebruik van de term 'Communistisch China'. Alsof er ook een niet-communistisch China zou zijn! Ofschoon, het is niet uitgesloten, dat de jongens en meisjes van het meerderheidsrapport de bloedige, corruptie kliek van Tsjang kai-Sjek nog steeds beschouwen als een bolwerk van het 'ware', 'vrije' China en, niet te vergeten van de 'democratie'.....

Het spreekt vanzelf, dat wij in dit bestek het voor ons liggende rapport niet uitputtend hebben kunnen behandelen. Het meerderheidsrapport vraagt om een nog verdergaande analyse en aan het minderheidsrapport zijn wij ditmaal nog helemaal niet toegekomen. Vandaar, dat wij in het volgende nummer op deze zaken zullen terugkomen.

VERSTERKT DE INTERNATIONALE: WERFT ABONNEES !!

HOE LEVEN DE ARBEIDERS IN NEDERLAND ?

Het Centraal Bureau voor de Statistiek heeft onlangs de resultaten gepubliceerd van zijn onderzoek naar de 'huishoudrekeningen over 1959-1960 van gezinnen van hand-, land- en hoofdarbeiders, bestaande uit vier personen.' Het onderzoek had betrekking op gezinnen van loontrekkenden met een bruto jaarinkomen van f 4000 tot f 8000 en bestaande uit man, vrouw en twee kinderen. Om de uitkomsten te kunnen becijferen werden een jaar lang de uitgaven van 100 gezinnen genoteerd, terwijl gedurende vier kwartalen nog eens 100 andere gezinnen bij de enquête werden betrokken. In totaal namen dus 500 gezinnen aan het onderzoek deel. De keuze van de gezinnen naar sociale groepering was naar onze mening niet in overeenstemming met de omvang van deze groeperingen in verhouding tot de totale bevolking. Van de honderd families, die een heel jaar aan de enquête deelnamen waren 6 landarbeiders 24 hoofdarbeiders- en 70 handarbeidersgezinnen. Van de 70 handarbeiders kwamen er slechts 17 uit de drie grote steden, Amsterdam, Rotterdam en Den Haag, de rest was verdeeld over 66 gemeenten.

Op een dergelijke manier een enquête houden betekent in wezen de uitkomsten 'organiseren'. Door weinig landarbeiders, wier loon het laagst is en bijna een kwart (24%) hoofdarbeiders, waarvan de lonen veel hoger kunnen zijn dan die van de hand- en landarbeiders op te nemen werden, voor wat de lonen betreft, de uitkomsten geflatteerd.

Door 53% handarbeiders uit kleinere plaatsen en 6% landarbeiders bij het onderzoek te betrekken verkrijgt men ten aanzien van de besteding van het geld een beeld, dat niet met de werkelijkheid overeenkomt. Dit geldt zowel voor de voeding als voor andere zaken, zoals b.v. de huren. Laten we eens met deze laatste beginnen.

De enquêteurs hebben vastgesteld, dat het gemiddelde geldinkomen f 6148 per jaar bedroeg. Hierop komen wij nog nader terug. De gemiddelde huur bedroeg f 491 per gezin per jaar. Dat bedrag is exclusief de huurverhogingen van 1960 en 1962. Wij weten niet om wat voor soort woningen het hier gaat, maar kunne ons niet voorstellen, dat de gemiddelde huurprijs, die door land-, hoofd- en handarbeiders in 1959-1960 betaald werd slechts f 40,91 per maand bedroeg. Wij voor ons zouden heel graag zo'n huis willen huren. Dat zou n.l. betekenen, dat wij slechts 8% van ons inkomen aan huur zouden behoeven te betalen. De werkelijkheid is héél anders. Naar algemeen bekend is ligt dit percentage tussen de 15 en 30% van het inkomen en de huisbazen streven, met steun van de regering, ernaar dit percentage op tenminste 25 te brengen. Bovendien: indien de huren zo laag waren, waarom dan een looncompensatie van tenminste f 117 = f 2,25 per week werd gegeven om 10% verhoging van de huur in 1962 op te vangen. Zó royaal kennen wij de heren niet!

Wanneer wij de statistiek blijven volgen moeten wij aannemen, dat voor een gezin van vier personen per jaar een bedrag van f 2023 aan voeding wordt uitgegeven. Dit is f 1,39 per persoon per dag. In werkelijkheid

is dit bedrag.....lager. Wij behoeven in dit verband slechts te wijzen op het veel te lage percentage (8), dat voor de gemiddelde huur werd opgegeven. In arbeidersgezinnen betekent meer huur n.l. minder voeding. Maar zelfs indien wij van die f 1,39 per dag blijven uitgaan komen wij tot opzienbarende uitkomsten. Wij hebben de moeite genomen om aan de hand van de statistiek de dagelijkse voeding eens uit te rekenen. In 'ons agrarische vaderland' eten de hoofd-, land- en handarbeiders per dag en per persoon o.a.

aardappelen	213	gram	kaas	12	gram
margarine	48,6	"	vis	9,5	"
brood	186	"	gevogelte	0,9	"
verse groenten	85	"	noten, pinda's	3,9	"
vlees	40	"	plant. en dier-		
roomboter	1	"	lijk vet	4,5	"
			vleeswaren	17,7	"

Deze lijst is niet volledig, maar geeft wel een indruk van de belangrijkste voedingsmiddelen. Voor het trekken van conclusies omtrent de voeding van de arbeidersbevolking is hij van zeer beperkte waarde. De stadsarbeiders, de honderdduizenden ouden van dagen (AOW-lijdende), de invaliden en de gebrekkigen eten vast geen 40 gram vlees en 85 gram verse groenten per dag. Hun dieet bestaat uit aardappelen, brood en margarine en misschien éénmaal in de week een microscopisch klein stukje vlees. Op zondag. Men vergeet niet, dit is de voeding van een gezin met een geldinkomen van f 6148 en dat is een loon, dat velen in dit land niet verdienen. De kinderen van de deelnemende families waren onder de 16 jaar. Wat gebeurt er wanneer de kinderen ouder worden en daardoor duurder? Krijgt de arbeider dan loonsverhoging? Hoe kan een arbeider zijn kinderen laten studeren? Voor dit laatste is er in de statistiek geen cent te vinden.

Het gehele budget ziet er als volgt uit:

VOEDING:	f 2023	
WONEN:	f 1240	(in dit bedrag is begrepen: huur, onderhoud, meubelen, linnengoed, brandverzekering, eet- en keukengerei, brandstoffen).
KLEDING EN		
SCHOEISEL:	f 543	
MEDISCHE VERZOR-		
GING & HYGIENE:	f 417	
ONTWIKKELING EN		
ONTSPANNING:	f 739	(o.a. radio, televisie, vervoer, vakantie, roken, PTT, telefoon, speelgoed). Laten we in 's hemelsnaam niet denken aan de vele goede geesten, die klaarstaan met raadgevingen omtrent vrijetijdsbesteding!
SOCIALE VER-		
PLICHTINGEN:	f 1186	(o.a. belastingen en verzekeringen).

Het grootste wonder is wel, dat bij een dergelijk budget per jaar nog zestig gulden naar de spaarbank kan worden gebracht. Kan het cynischer?

Welke conclusies kunnen wij nu aan de hand van deze cijfers trekken?

Dat in 1959-1960 een arbeider gemiddeld f 6148 verdiende is een sprookje. Doch laten wij nu eens aannemen, dat dit bedrag wél verdiend zou zijn, zelfs dan kan men nog niet spreken van een menswaardig bestaan. Sinds het maken van de statistiek zijn er opnieuw een aantal aanslagen gepleegd op het arbeidersinkomen, waarbij wij in de eerste plaats denken aan de beide huurverhogingen, die gecompenseerd werden met resp. 2½% en 1½%. Deze compensaties vergoeden geenszins de vele sluipende prijsverhogingen, die met de huurverhogingen gepaard gaan. Het levenspeil van de arbeiders daalt voortdurend ondanks alle bewegingen omtrent een toename van het arbeidersloonaandeel in het nationale inkomen. Het meest ontstellende van deze statistiek is - en dat is dan zijn verdienste - dat men voor zich ziet hoe ellendig een arbeider met een loon van rond zesduizend gulden leeft. Men kan tot geen andere slotsom komen dan dat een arbeider met f 6000 nauwelijks aan de bevrediging van zijn primaire levensbehoeften toe is.

Welke zijn de 'luxe' uitgaven van de arbeidersgezinnen, waarover men de werkgevers in deze superhoogconjunctuur zo verheven hoort zwetsen? Wij vinden de post 'Ontwikkeling en Ontspanning': vakantie f 92 (probeer 't maar es 14 dagen met 4 personen!). Aan de befaamde radio- en televisietoestellen wordt per jaar f 80 uitgegeven, oftewel een bedrag, dat amper voldoende is om de luister- en kijkgelden te betalen. De toestellen zelf schijnen gratis verkrijgbaar te zijn... Rookartikelen f 160 is een andere post. Wanneer wij ervan uitgaan, dat kinderen beneden de 16 jaar niet roken, doch pa en moe wel kan mogen zij éénmaal per twee dagen een pakje sigaretten kopen ter waarde van max. f 0,86. Aan motoren en auto's wordt door het gezin f 1,- per week uitgegeven. Aan telefoon, telegrammen en correspondentie mag het hele gezin niet meer dan dertig cent (!) per week uitgeven, want anders wordt het budget overschreden. Voor schouwburgen, bioscopen en theaters mag zowaar vier en dertig cent worden besteed oftewel acht en een halve cent per persoon per week. Lang leve de cultuurspreiding van de heren Cals en Scholten. Het lijkt wel of we een bonnenlijst uit de hongerwinter in handen hebben en niet de 'huishoudrekeningen van hand-, hoofd- en landarbeiders in 1959-1960'. Het is ongelooflijk.... Dit is nu het gezicht van de welvaartsstaat voorzover dat naar de arbeiders is gekeerd.

Professor Banning, Marxkenner bij uitstek, vertelt ons, dat wij op weg zijn naar het socialisme en dat het kapitalisme eigenlijk niet meer bestaat. Wanneer het PvdA-bestuur maar even gelegenheid vindt verkondigt het, dat de klassenstrijd een antiqiteit is. Het NVV-bestuur juicht in alle toonaarden over de mogelijkheid om in 1963 2,7% 'uit de ruimte' te zwammen. De metaalbazen willen niet meer dan drie cent loonsverhoging per uur geven, de vakbond vraagt zeven cent. Indien deze eis ingewilligd wordt betekent dat, dat een arbeidersgezin op een loonsverhoging van zes en vijftig centen per dag kan rekenen en het zich op die dag een héél inplaats van een half pakje sigaretten kan permitteren!

De lonen van de andere arbeiders worden afgestemd op die in de metaalnijverheid, hetgeen betekent, dat de ondernemers hemel en aarde bewegen om maar minder te hoeven geven dan in de metaal werl 'afgezwongen'. Baart is toch eigenlijk wel een linke jongen; hij zal wel voor ons halve pakje sigaretten zorgen.....

De statistiek toont ons tenslotte hoe wij naar het socialisme groeien. Met EEN GRAM roomboter glijden wij er naar toe. En we kunnen nog een hele poos glijden, want in de koelhuizen liggen nog miljoenen kilo's opgeslagen en daar wij voor ons hele gezin maar iets meer dan twee cent per dag voor roomboter mogen uitgeven duurt het op die manier nog lang voor wij bij het socialisme zullen zijn aangekomen.

Maar met alle - wrange - humor en alle walvissen op een stokje (dank zij die walvissen en de Willem Barendsz eten wij 48,6 gram margarine per dag) blijkt onweerlegbaar hoezeer en hoe afschuwelijk de arbeiders door hun leidingen zijn misleid en in de steek gelaten. De leiders leven zó ver, verwijderd van de arbeiders, de kloof is in wezen zó groot, het probleem 'leiding-leden' zo onoplosbaar, dat er in feite van leiding geen sprake meer is. Dat is de les, die het CBS on met zijn statistiek leert, ondanks alle pogingen van professor Idenburg om aan het trekken van onaangename conclusies te ontkomen.

Wij zeggen werkelijk niets teveel, indien wij met alle nadruk stellen dat het thans meer dan ooit nodig is, dat alle werkelijke socialisten en communisten de handen ineen slaan voor de vorming van

EEN NIEUWE REVOLUTIONAIRE ARBEIDERSLEIDING !

DAADWERKELIJKE HULP

voor onze
ALGERIJNSE BROEDERS !!

Het britse parlamentslid John Baird heeft in Tribune medegedeeld, dat in Engeland een comité wordt gevormd om de Algerijnen te helpen hun land weer op te bouwen. Het comité ziet als zijn voornaamste taak het zenden van leraren, artsen, verpleegsters en technici.

Het is de plicht van de nederlandse arbeidersbeweging om deze taak in dit land op zich te nemen. De vorming van een comité voor de daadwerkelijke steun aan de opbouw van een SOCIALISTISCH ALGERIJE is thans een bittere noodzaak. Wij hopen, dat in deze behoefte spoedig zal worden voorzien.

Intussen kan een ieder, die meent in staat te zijn de Algerijnen daadwerkelijk te helpen zich melden bij de administratie van De Internationale.

Oude liefde roest niet ! Toen Dr. Hans Joachim von Merkatz, minister in het thans over de beruchte 'Spiegel'-affaire gestruikelde kabinet van Adenauer deze zomer in Spanje was zei hij: 'Wij staan aan Franco's kant!' Een verder, wist hij, als insider, te vertellen: 'De Bondsregering verwelkomt hartelijk de europese koers van Spanje's politieke lijn. De grote morele en economische inspanningen van Spanje, welke de orde (sic!) de vooruitgang en de stabiliteit van Europa bevorderen, moeten noodzakelijkerwijs met voldoening worden begroet.'

We zien dus weer, dat oude liefde niet roest. Deze Von Merkatz, vroeger lid van de NSDAP, u weet wel: de moordenaarsclub van Hitler, thans een van de paladijnen van de 'westerse vrijheid en democratie', werkte gedurende de tweede wereldoorlog voor Hitlers Ibero-Amerikaans Instituut, dat de nazi-spionage in Spanje, Portugal en Latijns Amerika organiseerde.

Of Von Merkatz door Bonn op zijn vingers werd getikt? Wat 'n vraag.

INDONESIE (VII)

Eduard Verheyen

Alvorens onze bespreking van de indonesische ontwikkelingen voort te zetten met een analyse van de hoofdlijnen van de periode 1957-'59-1962 willen wij eerst nog een beknopt chronologisch overzicht geven over de jaren 1956-1961, een zeer onvolledig overzicht weliswaar, doch een waaruit dwars door de chaos van de gebeurtenissen heen enkele algemene tendenties, een zekere conjunctuurlijn vallen af te lezen.

- 1955 algemene verkiezingen onder het rechts-burgerlijke kabinet-Harahap. Laatste fase van de indonesisch-nederlandsche onderhandelingen over West-Irian
- 13 dec 55 verplaatsing van de onderhandelingen over het Uniestatuut (Nederlands-Indonesische Unie) van Den Haag naar Genève
- 4 jan 56 geen overeenstemming bereikt
- 7 jan 56 opschorting van de besprekingen
- 11 jan 56 twee islamitische partijen tegen de voortzetting van de onderhandelingen
- 16 jan 56 aankondiging, dat de delegatie teruggaat; de genoemde partijen trekken zich uit het kabinet terug
- 7 febr 56 de conferentie wordt toch voortgezet
- 13 feb 56 Indonesië zegt het Uniestatuut en de Unie-overeenkomsten op
- maart 56 - kabinet-Ali Sastramidjojo
- maart 57 -
- 21 apr 56 de maatregelen van 13 februari worden wettelijk bekrachtigd, alle voorrechten van de nederlandse bedrijven worden opgeheven, behalve de concessierechten plus de rechten van de fabrieken tot uitoefening van hun bedrijf, voorzover die niet in strijd is met indonesische belangen
- voorjaar en zomer 1956 reizen van Sukarno
- augustus 56 het parlement neemt een wet aan, welke het bestuur van de autonome provincie Westirian regelt
- september 56 gouverneur voor Westirian benoemd
- oktober 56 vijftien afro-aziatische landen steunen de Irian-eisen van Indonesië
- laat okt 56 een vierdaagse boycot van de nederlandse bedrijven, de druk tot het nemen van drastische maatregelen wordt steeds sterker; Sukarno wil de handelsbetrekkingen stopzetten en de nederlandse tegoeden bevroren

- 28 okt 56 de regering kondigt een nationale campagne aan voor de bevrijding van Westirian in drie fasen, onder leiding van een regeringscommissie.
- 12 nov 56 de grondwetgevende vergadering stelt in artikel 1 van de grondwet vast, dat het gebied van de Republiek het gehele gebied van Nederlands Indië omvat, zoals dat bestond op 7 december 1941
- 18/19 dec 56 massabijeenkomsten in Tjakarta van vertegenwoordigers van allerlei politieke, militaire en jeugdorganisaties; aangedrongen wordt op 1) nationalisatie van nederlandse bedrijven 2) repatriëring van nederlanders, die niet bijdragen tot het rekonstruktie-program 3) geen nederlanders in vrije beroepen 4) oprichting van een Westirian-opbouwbrigade, en 5) een bevrijdingsfonds; Sukarno en Hatta traden op als sprekers
- 20/29 nov 56 in de Verenigde Naties geen tweederde meerderheid voor Indonesië
- november 56 Subandrio spreekt in de Verenigde Staten over de noodzaak van een "andere weg"
- 30 nov 56 moordaanslag op Soekarno
- 1 dec 56 algemene staking in de nederlandse bedrijven; verbod op alle openbare kranten en tijdschriften in de nederlandse taal, vlieg- en landingsrechten van de KLM ingetrokken; een groot aantal communistische en andere linkse jongeren hebben de leiding bij de inbeslagname van de nederlandse bedrijven; rode vlaggen werden gehesen op de kantoren van de KPM, de Nederlandse Handelmaatschappij, het Hotel des Indes, twee banken en andere grote ondernemingen; winkeliers, hotelbedienden, en taxichauffeurs boycotten Nederlanders
- 1 dec 56 Hatta neemt ontslag als vice-president
- 5 dec 56 het ministerie van justitie deelt mede, dat 50.000 Nederlanders in etappes het land uitmoeten
- 6 dec 56 Nederland stuurt twee torpedootjagers naar Irian; Australië waarschuwt, dat de indonesische politiek niet goed is voor buitenlandse investeringen
- 10 dec 56 begin van de uittocht van de Nederlanders: eind 1956 zijn er niet veel meer dan 10.000 van de oorspronkelijke plm. 250.000 (1945) over
- 11 dec 56 Sukarno te Djakarta: tekorten te verwachten door de strijd om Irian
- 18 dec 56 de regering geeft toe, dat er in dertig gebieden hongersnood heest en dat er voedseltekorten bestaan in Oostindonesië; Sjafruddin Prawiranegara, een van de leiders van de uiterste rechtervleugel van de bourgeoisie protesteert tegen de totale gang van zaken

- 20 dec 56 Sukarno gaat met vakantie " om gezondheidsredenen"
- 20 dec 56 luitenant-kolonel Ahmed Hussein, commandant van de provincie Centraal Sumatra neemt de macht in handen in naam van de Bantengraad, kolonel Simbolon van Noordsumatra verwerpt ook het gezag van "Djakarta"; de eisen zijn: een groter deel van de vele door Sumatra opgebrachte deviezen gebruiken voor plaatselijke behoeften, men wil geen federatie doch een Senaat (naast het parlement) met regionale vertegenwoordiging (bedoeld wordt wel een federatief verband in de praktijk, doch de idee van een federatie is na de nederlandse verdeel-en-heersmanipulaties van 1945-49 politiek onverkooptbaar geworden); de Masjumi treedt uit het kabinet, de Nahdatul Ulama kijkt de kat uit de boom; luitenant-kolonel Ventje Sumual van Oostindonesië sluit zich aan bij de contrarevolutie, eis: 70 % van de plaatselijke inkomsten, beëindiging van het centralisme, de corruptie en de bureaucratie, de leiding in handen van Sukarno en Hatta
- 29 dec 56 overeenkomst tussen Indonesië en de japanse rederijenvereniging voor de levering van 26 charterschepen (dat is nooit doorgegaan, het verkeer tussen de eilanden kwam voor een groot deel lam te liggen nadat de KPM uitviel)
- 31 dec 56 verbod voor de nederlandse bedrijven van de export naar Nederland, behalve van thee, tabak en palmolie die in Nederland verkocht moeten worden om schade voor de indonesische economie te voorkomen
- 21 feb 57 Sukarno lanceert zijn "konsepsi"; die o.a. omvat: nationale reconstructie, het tot een minimum terugbrengen van de rol van de politieke partijen, uitnodiging aan de PKI tot deelname aan een gotong-rojong-kabinet (waarin men echt samenwerkt en geen partijpolitiek bedrijft), de instelling van een musjawarah-raad (een parlementaire raad, waarin men steeds op prettige wijze tot redelijke compromissen komt), geleide democratie in plaats van westers democratisch liberalisme, campagne voor de bevrijding van Westirian, onmiddellijke felle tegenkanting (allereerst op het punt van de samenwerking met de PKI) in Masjumi en PSI en andere kringen, vooral op Sumatra
- 14 mrt 57 ontslagname van het tweede kabinet-Ali Sastroamidjojo (PNI, Masjumi, Nahdatul Ulama en enkele kleinere partijen); Sukarno roept de staat van oorlog en beleg uit
- 9 apr 57 een nieuw (extra-parlementair) kabinet-Karya wordt gevormd onder leiding van Djuanda, waarin de PNI en de NU de hoofdrol spelen, de PKI buiten spel; het program behelst: 1) de vorming van een Nationale Raad 2) normalisering van de positie van de eilanden buiten Java (waarvan de exportopbrengsten voor

een groot deel in de zakken van de plaatselijke, vaak reaktionaire bestuursambtenaren en officieren enz. verdwijnt) 3) totale opzegging van alle RTC-overeenkomsten met Nederland 4) oplossing van het Irianprobleem 5) algemene opbouw

- april 57 optichting van het Westirian Bevrijdings Comité, druk aan alle kanten, vooral van de jeugd, de veteranen en de vakbonden, neemt toe om het Irianvraagstuk drastisch aan te pakken.
- juli 57 Nationale Raad ingesteld, de president, Sukarno, wordt hoofd van de regering zonder verantwoordelijk te zijn tegenover wie dan ook
- september 57 nationale conferentie, waar Sukarno en Hatta in tegenwoordigheid van allerlei militaire commandanten een samenwerkingsdocument tekenen, waarbij Hatta fungeert als een soort bemiddelaar tussen de linkeren de rechtervleugel van de bourgeoisie; op grond van vage beginselen wordt de relatie met de opstandige gebieden hersteld, Nasution probeert de onderdelen van het leger bijeen te houden o.a. door de plaatselijke rebellie van bepaalde officieren tegen de openlijke contrarevolutionaire commandanten aan te wakkeren, waarbij hij in Zuidsumatra succes heeft
- 7 sep 57 Sukarno zegt in een rede: het is mis, wij moeten terug naar de grondwet van 1945, terug naar de geest van 1945 en naar de "konsepsi" van 1957, d.w.z. tegen het vrije kapitalisme en het liberalisme en voor een grondig ondersteboven halen van de staat en het sociale systeem
- 6 nov 57 opnieuw een gezamenlijke verklaring van Nederland en Australie over hun gezamenlijke belang in west-Irian
- november 57 jeugdbijeenkomst in Djakarta, waar als eerste eis wordt gesteld de overname van de nederlandse ondernemingen
- 30 nov 57 aanslag op Sukarno
- december 57 Middensumatra en Noordcelebes ontwikkelen zich als de haarden van het reactionaire verzet, dat ook een sterk element van verzet tegen zg. "javaanse heerschappij" vanuit Djakarta in zich bergt; de reactie van de regering was: zich eerst verzekeren van de steun van de jeugd en van grote delen van de massa door bedrijfsbezettingen te legaliseren (o.a. door militaire controle over de nederlandse ondernemingen!) en door het nederlandse personeel eruit te zetten; Sukarno ondernam ook een buitenlandse reis om steun te zoeken bij Joegoslavië, Egypte, Ceylon, Birma en India
- tot 5 dec 57 periode van geleidelijke decentralisatie, verdwijnen van de centrale bestuursdienst uit de provincies buiten Java, daarna - na het neerslaan van de

- opstand - neemt de centralisatie weer sterk toe
- 5 jan 58 na zijn rust- en propagandereizen uiteindelijk in Japan aangekomen krijgt Sukarno een ultimatum voorgesteld door de contrarevolutionaire leiding; men eist: 1) kabinet ontslaan 2) geleide democratie opheffen 3) breuk met de communisten 4) een nieuw kabinet met bepaalde leden, ook uit de Masjumi en de PSI 5) schoonmaak van het staatsapparaat 6) "rationalisatie" van de economie; Sukarno wijst dit af, keert naar Djakarta terug en maakt gebruik van zijn extra macht als opperbevelhebber van de strijdkrachten om de rebelle neer te slaan, nadat men lange tijd schoorvoetend om elkaar heen had gedraaid; tegelijkertijd ziet Sukarno zich genoodzaakt zeer veel macht te geven aan dat deel van de militaire leiding, dat het centrale burgerlijke gezag trouw was gebleven en nu de PKI als bondgenoot min of meer opvolgde, naast allerlei massaleiders buiten de PKI
- 11 jan 58 de regering, daarbij gesteund door de chef-staf, beveelt de illegale ruilhandel in rubber, copra enz. tussen Sumatra, Celebes en Singapore en andere handelscentra stop te zetten; de contrarevolutionaire leiders, die nog in Djakarta waren gebleven vluchten, de anti-nederlandse, anti-imperialistische stemming neemt toe
- 3 feb 58 de olieconcessies van de BPM worden ingetrokken, de BPM-eigendommen in Noordsumatra en Atjeh vervallen aan de staat, de oliemaatschappijen in Midden- en Zuidsumatra (produktie 3 à 4 miljoen ton per jaar) gaan vrijuit, de gemengde tinmaatschappij (regering en Billitonmaatschappij) wordt genationaliseerd (het contract zou per 1 maart 1958 aflopen)
- 15 febr 58 te Bukittinggi wordt een voorlopige contrarevolutionaire regering gevormd, doch die krijgt buiten Sumatra slechts in Noordcelebes steun, de Masjumi meent, dat beide regeringen ongrondwettig zijn, de NU daarentegen spreekt van hoogverraad
- 16 feb 58 Sukarno weer terug in Indonesië
- 21 feb 58 de regering stelt een economische blokkade tegen "Bukittinggi" in, bij het militaire offensief van Djakarta ondervindt men weinig weerstand
- maart 58 de Sowjet-Unie levert zes vrachtschepen, zes rederijen in Westduitsland, Japan, Engeland, de Verenigde Staten, Polen en Joegoslavië zeggen toe deel te zullen nemen aan het verkeer tussen de eilanden
- 17 apr 58 de nederlandse verzekeringsmaatschappijen komen onder controle van de staat
- 23 april 58 Sukarno vertrekt voor een wereldreis van 68 dagen, o.a. door Latijns-Amerika en langs Ankara, Kopenhagen, Rome, Moskou, Boedapest, Hollywood, Tokio, Ha-

- noï, in deze tijd is hij van mening, dat de economie er slecht aan toe is en de sociale situatie voortdurend verslechtert.
- 31 mei 58 de scheepvaartagenturen, de dokken, de werven en de cargadoorskantoren worden onder staatscontrole gebracht
- 22 mei 58 het laatste contrarevolutionaire bolwerk op Sumatra valt zonder verzet van enige betekenis, de regering kon in deze strijd rekenen op wapens uit Joegoslavië, Engeland en de VS - na lang aarzelen en onofficiële steun aan de contrarevolutie, wapens uit India, de SU en Westduitsland
- midden 58 aanzienlijke verslechtering van de economische situatie sinds 1957; Sukarno onderneemt een grote nationale triomftocht door het hele land, met in zijn kielzog de ambassadeurs van de Verenigde Staten, de Sowjet-Unie, de Chinese Volksrepubliek, de Philippijnen, Japan, Pakistan, Malaya, Turkije, de Verenigde Arabische Republiek, Canada, Hongarije en Irak
- 5 juli 58 bij decreet wordt de grondwet van 1945 (met meer macht voor de president) ingevoerd, de grondwetgevende vergadering wordt ontbonden, Sukarno wordt ook nog minister-president
- 6 aug 58 op een conferentie van regionale militaire commandanten wordt de illegale ruilhandel met het buitenland verboden
- 15 sept 58 het bezit van de Kwomintang-Chinezen (aanhangers van Tsjang kai-Sjek) wordt in beslag genomen
- oktober 1958 alle Kwomintang-organen worden verboden
- 16 okt 58 een onderneming wordt officieel als "niet-nederlands" beschouwd wanneer niet-Nederlanders meer dan 50% van de aandelen bezitten of meer dan 50% van de zetels in de directie en de raad van commissarissen bezetten, er zullen geen winsten meer naar Nederland mogen worden overgemaakt
- Begin 1959 Sukarno spreekt als zijn mening uit, dat de natie dicht bij de afgrond van de vernietiging was, door misbruik van de politieke oppositie, obstructie, gebrek aan discipline en "warlordism" (plaatselijke militaire heerschappij en tyrannie van provinciale commandanten), door de opkomst van een "nieuwe bourgeoisie" en van "nationale kapitalisten", waarnaast een verpauperingsproces der massa's zich voltrekt, hier moet een eind aan komen, dus terug naar de grondwet van 1945, de grondwetgevende vergadering, die sinds 1946 doelloos had gepreut moet de grondwet maar onverwijld zonder verdere discussie overnemen (die grondwet bracht mee : niet-verantwoordelijke, zeer machtige president, een niet-politiek kabinet voor 5 jaar - na 17 kabinetten in 14 jaar - een gedeeltelijk benoemd parlement, dat

- de regionale en functionele groepen - b.v. de intellectuelen, de jeugd, de vrouwen, de officieren, de veteranen, de kunstenaars, de boeren enz. enz. - vertegenwoordigt, zonder het recht om regeringen omver te werpen
- februari 59 de chef-staf Nasution kondigt de voorbereiding van de afdoening van het Westirian vraagstuk aan (nadat het "westen" weigerde verkreeg men hiervoor de steun van de Sowjet-Unie
- 5 juli 59 de afgevaardigden van de grondwetgevende vergadering worden ontslagen, een nieuw kabinet wordt gevormd en nieuwe raadgevende lichamen
- 24 aug 59 devaluatie van de rupiah, de waarde van de 500 en 1.000 rp biljetten daalt met 90 %
- 2 sep 59 alle zaken van buitenlandse handelaren op het platteland moeten worden verkocht aan Indonesiers, Peking protesteert, volgens Djakarta moedigen de chinese ambassade en de consulaten de chinese handelaren tot verzet aan
- 6 sep 59 presidenteel besluit nr 6 (van 59) : het bestuur wordt meer gecentraliseerd dan ooit, de plaatselijke bestuursambtenaren zijn alleen verantwoordelijk tegenover Djakarta
- 30 sep 59 de aktie tot verwijdering van ongeveer 100.000 chinese handelaren uit het binnenland begint goed
- in 1959 werd aan de hogere ambtenaren, die 1.000 tot 2.000 rupiah in de maand verdienen, de keus voorgelegd hun lidmaatschap van een politieke partij op te zeggen of ontslag te nemen
- in 1960 blijven er maar vier partijen of politieke groepen over in het parlement: de nationalist (PNI), de islamieten (vnl NU), de christenen (katholieken en protestanten) en de communisten (PKI); de ledenadministratie van de pol. organisaties moet aan de politie worden voorgelegd
- januari 60 de chinese handelaren verdwijnen uit het binnenland; coöperatieve "sandang-pangan" (eenvoudig levensonderhoud) winkeltjes moeten ervoor in de plaats komen, hetgeen mislukt
- x(6 jan onder) maart 60 nadat de militaire contrarevolutie ineengezakt is, doet de uiterste recht rvleugel van de bourgeoisie nog een late politieke poging : de Demokratische Liga wordt opgericht
- 22 juni 60 instelling van een gotong-rojong parlement
- juli 60 afkondiging van de nieuwe officiële ideologie USDEK (grondwet van 1945, socialisme à la Indonésia, geleide democratie en economie, indonesische
- x 6 jan 60 aankondiging dat de oliebedrijven zullen worden genationaliseerd (zover is het niet gekomen), de olie moet in Indonésie worden geraffineerd

- persoonlijkheid)
- 12 juli 60 de Sowjet-Unie biedt een staalfabriek aan, een nucleair energiebedrijf voor vreedzame doeleinden een handelsovereenkomst wordt gesloten.
- 15 juli 60 Sukarno spreekt de wens uit tot het oprichten van een eenheidsvakbond om de produktie te verhogen
- juli 60 een fractie van de PKI wil een breuk met Sukarno voordat men verdrinkt, hetgeen de leiding noopte tot een zekere kritiek
- 16 jul 60 het PKI-blad Harian Rakjat wordt verboden wegens die kritiek op de regering, een algemene perscontrole wordt ingesteld, de verboden komen per legerorder
- 21 jul 60 Westduitsland wenst een hoogoven te bouwen in Zuidsumatra, evenals een tinsmelterij en droogdokken
- 27 jul 60 in zijn hoedanigheid van opperbevelhebber legt Sukarno een algemeen stakingsverbod op
- 3 aug 60 Sukarno uit het verlangen naar een nationaal front, bestaande uit 1) de nationalisten 2) de islamieten en 3) de communisten
- augustus 60 de Masjumi en de PSI worden per presidentieel besluit opgeheven
- 16 aug 60 de diplomatieke betrekkingen met Nederland worden verbroken na het zenden van twee nederlandse torpedojagers naar Irian
- 15 aug 60 instelling van de Madjelis Perwakilan Rakjat Sementara (voorlopige volksvertegenwoordiging)
- 13 sep 60 alle publicaties en openbare activiteiten van de politieke partijen worden door Sukarno verboden nadat de plaatselijke commandanten alle PKI-activiteiten hadden verboden als tegenmaatregel tegen Sukarno's verbod van Masjumi en PSI
- 24 sep 60 de oppositie pers wordt genationaliseerd, enkele oppositieleiders, die schriftelijk verklaren de USDEK te steunen worden vrijgelaten
- 19 nov 60 alle consulaire posten van de Chinese Volksrepubliek in Westjava worden door het militaire bestuur gesloten
- 4 dec 60 vele Chinezen, die hadden geweigerd om in het binnenland weg te gaan worden in kampen bijeengebracht, Peking protesteert, doch doet wel enige concessies
- begin 61 de waarneming van de diplomatieke betrekkingen tussen Indonesië en Nederland via Egypte en Engeland wordt ook stopgezet
- januari 1961 Nasution naar Moskou om een overeenkomst te sluiten over de levering van plm. f 1,4 miljard aan wapens, waardoor de legersterkte op 200.000 man kan worden gebracht.

INDRUKKEN EN PROBLEMEN VAN DE ALGERIJNSE REVOLUTIE

Michel Pablo

(Wij publiceren hier in vertaling hoofdstuk V van kam. Pablo's brochure "Impressions et Problèmes de la Révolution Algérienne")

Gesprek met broeder Ben Bella

Het Politiek Bureau van vijf overgebleven leden (19) is beslist een ploeg, die draait om de persoonlijkheid van Ben Bella. Deze wordt geassisteerd door Khider, een dynamische, vindingrijke en vastberaden woordvoerder, een oude nationalistische militant, bedreven in de omgang met de mensen, die hij kent en wiens rol in de ontknoping van de crises, welke sinds de zitting in Tripoli van de Nationale Raad van de Algerijnse Revolutie aanzienlijk was.

Bitat en Benalla houden zich actief bezig met de opbouw van het FLN, Saïd Mohamedi met sociale en opvoedende taken.

Op 20 augustus ontmoette ik broeder Ben Bella in het door hem gebruikte kleine bureau in de villa Joly te Algiers, de zetel van het Politieke Bureau.

Heel eenvoudig, ernstig, geconcentreerd, waarschijnlijk overladen met de overweldigende taken en bemoeienissen van het ogenblik antwoordde hij op zijn gemak en met grote vriendelijkheid op de vragen, die ik hem voorlegde.

Ik had het interview gelezen, dat hij enkele dagen geleden had toegestaan aan de speciale afgezant van "l'Unità" in Algiers, maar ik kende nog niet dat, wat hij had toegestaan aan het cubaanse blad "Revolución".

Ik heb hem op mijn beurt gevraagd wat hij dacht over de aard van de algerijnse revolutie. Hij antwoordde mij door zijn waardering te bevestigen van de rol van de algerijnse boeren in het uitbreken en het volhouden van de revolutie, de belangrijkheid op het huidig ogenblik van de agrarische hervorming, van de zeer belangrijke overeenkomsten, die er, vanuit dit gezichtspunt, bestaan tussen de algerijnse revolutie en de cubaanse revolutie.

Ten aanzien van de aard van het ALN antwoordde hij, dat het ontegenzeggelijk een revolutionair leger betrof, dat absoluut waardevolle en nuttige militanten bezit voor de door de Partij en de Staat begonnen opbouw.

Ten aanzien van de crisis, zijn oorzaken, zijn sociale betekenis, zijn balans antwoordde hij, dat het ontegenzeggelijk een crisis betrof, die onvermijdelijk was geworden door de feitelijke ontwrichting van het FLN en het discrediet, waarin de steeds onmachtiger, steeds verdeelder voorlopige Regering van de Algerijnse Republiek (GPRA) zich zag gestort.

Eigenlijk bevestigde hij dat het, boven de persoonlijke kwesties en de dan-rivaliteiten, die zeer zeker bestaan, een conflict betrof over de sociale orientatie van het revolutionaire bewind tussen, uiteindelijk, een burgerlijke neo-kolonialistische

stroming en een stroming, die oprecht streeft naar snelle, radicale structuurhervormingen en naar het Socialisme.

Vanuit deze gezichtshoek was de crisis volgens hem niet alleen onvermijdelijk, maar ook nuttig, positief, daar zij te rechter tijd uitbarstte en een weldoende bewustwording, differentiatie en ideologische hergroepering mogelijk maakte.

Hij loofde het Program van Tripoli, dat hij beschouwt als een richtsnoer voor het op te bouwen FLN, en dat zal dienen als basisdocument voor de voorbereiding van het Congres van de Partij, dat voor het einde van het jaar zal worden gehouden.

Ik vroeg broeder Ben Bella vervolgens, of men zich op de weg zou begeven naar een nieuw type staatsapparaat, dat b.v. de volksvergaderingen zou doen herleven, waarvan sprake is, in het Program van de Soummam-vallei en de volks-comitee's, waarover men hier en daar spreekt.

Ik had de grote voldoening, de leider van het politieke bureau te horen antwoorden, dat de "djemaâ" een traditie is, van democratisch en direct beheer van het algerijnse volk, dat slechts de oorlogsomstandigheden deze organismen hebben doen ineenschrompen en dat men voornemens was, deze instellingen in hun volle omvang te doen herleven.

Tegen het einde van onze discussie, heb ik mij veroorloofd, te suggereren, dat het, in afwachting van radicale maatregelen, hoogst wenselijk en nuttig zou zijn, dat het Bureau het initiatief neemt tot maatregelen, die geëigend zijn, om de minst begunstigde lagen soelaas te verschaffen en de volkszin van het nieuwe bewind aan te tonen, bij voorbeeld de annulering van de schulden, achterstallige belastingen en van de grondrente voor dearne boeren, landarbeiders en khammès; de overdracht van het collectief van de producenten (arbeiders, bedienden, boeren) van iedere fabriek, onderneming, boerderij (verlaten, gesloten door zijn vertrokken eigenaar) waarbij het collectief ermee wordt belast, de productie onder zijn contrôle, zo niet beheer te nemen.

Broeder Ben Bella antwoordde, eveneens tot mijn zeer grote voldoening, dat hij tot dezelfde conclusies was gekomen, dat dergelijke maatregelen spoedig zouden worden genomen en hij gaf mij zelfs -vertrouwelijk, zei hij - een limiet-datum op 1).

Ik beëindigde de discussie door van mijn kant de nadruk te leggen op de beslissende rol, welke de leiding en soms zelfs een enkele man in een revolutionaire periode speelt als daadwerkelijke bezieler van het collectief van een leiding, van een ploeg.

Er zijn dieptepunten in de geschiedenis, waarin de persoon, zelfs de meest geniale, de meest dynamische nauwelijks telt. Maar in de revolutie handelt de subjectieve factor als een wezenlijke, vaak bepalende kracht.

Beh Bella is op het ogenblik geplaatst in de positie van een scheidsrechter tussen verschillende krachten, waarvan de klasseinhoud en de uiteindelijke kristallisatie niet altijd duidelijk

= 20 =

1) Inderdaad werden de beschikkingen voor de tweede van deze maatregelen getroffen.

zijn, ook voor henzelf.

Indien hij de belichaming blijft van de aspiraties en de revolutionaire wil van de algerijnse massa's en intelligentie en karakter, vastberadenheid en stoutmoedigheid blijft toeven, zal hij voor de geschiedenis gewonnen spel hebben.

Dat wensen hem in ieder geval de revolutionairen van de hele wereld, trouwe en oprechte vrienden van de algerijnse revolutie.

- o -

vervolg van de voorpagina:

van trotskistische fascistenknechten kon worden aangeheven ... Irian Barat behoorde aan Indonesië te komen, omdat het als Nieuw-Guinea tot het vroegere Nederlands-Indië behoorde. De nederlandse regering - toen nog mede onder PvdA-auspiciën - goochelde Irian Barat echter uit de RTC-accorden weg. Echter kwam dat hapje uit het Luns-pakket de nederlandse regering steeds zwaarder op de maag te liggen. Geen ijskast scheen groot genoeg om dit probleem blijvens in op te bergen.

Wie nu echter meent, dat het gehele nederlandse koloniale rijk geliquideerd is, vergist zich en die vergissing komt hier en daar voor. Suriname en de Antillen zijn nog beslist niet vrij al wordt er ook in dit opzicht nog zo mooi geschermd met woorden als "zelfbeschikking", dit alles heeft niet meer te betekenen dan de multatiliaanse dadels van Hassan, die groter waren dan ze waren

En dan gaan we het nieuwe jaar in, waarin om te beginnen een PvdA-congres al meteen wacht. Jan Blokker schrijft erover in dit nummer. Herman Rubens schrijft ditmaal over het leven van de arbeiders in het Nederland van vandaag. Zijn verhaal is onthullend en het is onbegrijpelijk, dat er nog "arbeidersleiders" zijn, die leuteren over de toegenomen welvaart ... Wist u, dat er op dit ogenblik in dit land nog 406.000 ouden van dagen zijn, die een jaarinkomen hebben van minder dan 3000 gulden? Het betreft hier 275.000 ongehuwden en 131.000 gehuwden. Van de eerstgenoemden zijner 358.000 met een jaarlijks inkomen van minder dan 2500 gulden. In deze groep bevinden zich 105.000 gehuwden en 250.000 ongehuwden. Over welvaart gesproken ...

Wij wensen u een STRIJDBAAR 1963.

o o

INHOUD VAN DIT NUMMER:

pag. 1	Jan Blokker	Oorlog en Vrede
pag. 7	Herman Rubens	Hoe leven de arbeiders in Nederland
pag. 11	Eduard Verheyen	Indonesië VII
pag. 19	Michel Pablo	Indrukken en problemen van de Algerijnse Revolutie

o o

Hebt u Michel Pablo's brochure: De Vierde Internationale, wat zij is en wat zij wil, al besteld? Voor vijftig centen bij de administratie van De Internationale

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000